

РАМКОВО РЕШЕНИЕ НА СЪВЕТА

от 13 юни 2002 година

относно съвместните екипи за разследване

(2002/465/ПВР)

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за Европейски съюз, и по-специално член 34, параграф 2, буква б) от него,

като взе предвид инициативата на Кралство Белгия, Френската република, Кралство Испания и Обединеното кралство¹,

като взе предвид становището на Европейския парламент²,

като има предвид, че:

(1) Една от целите на Съюза е да осигури на гражданите висока безопасност в рамките на пространство на свобода, сигурност и правосъдие, като същата трябва да се постигне чрез превенция и борба с престъпността чрез по-тясно сътрудничество между полицейските сили, митническите органи и други компетентни органи в държавите-членки, като в същото време се спазват принципите на правата на човека, основните свободи и правовата държава, на които се основава Съюзът и които се споделят от държавите-членки.

(2) Европейският съвет, проведен в Тампере на 15 и 16 октомври 1999 г., призова за незабавното създаване на съвместни екипи за разследване съгласно Договора като първа крачка в борбата с трафика на наркотици и хора, както и срещу тероризма.

(3) Член 13 от Конвенцията за взаимопомощ по наказателни дела между държавите-членки на Европейския съюз³, приета от Съвета на основание член 34 от Договора за Европейски съюз, предвижда създаването и оперативната дейност на съвместни екипи за разследване.

(4) Във всички случаи през 2002 г. Съветът настоява да се вземат необходимите мерки за най-скорошно ратифициране на конвенцията.

(5) Съветът отдава значение призивът на Европейския съвет за незабавно създаването на съвместни екипи за разследване да получи бърз отговор.

¹ ОВ С 295, 20.10.2001 г., стр. 9.

² Становище от 13 ноември 2001 (все още непубликувано в *Официален вестник*)

³ ОВ С 197, 12.7.2000 г., стр. 1.

(6) Съветът е на мнение, че с цел най-ефективна борба с международната престъпност е уместно приемането на настоящия етап на конкретен задължителен правен акт относно съвместните екипи за разследване на равнището на Съюза, който да се прилага по съвместните разследвания на трафик на наркотици и хора, както и във връзка с тероризма.

(7) Съветът е на мнение, че подобни екипи трябва да се изградят приоритетно за борба с престъпленията, които се извършват от терористи.

(8) Държавите-членки, които създават екип, решават неговия състав, предназначение и срок на работата.

(9) Държавите-членки, които създават екип, трябва да решават, когато е възможно и в съответствие със закона, да позволяват на лица, които не представляват компетентни държавни органи на държавите-членки, да вземат участие в дейността на екипа, като такива лица например могат да бъдат представители на Европол, Комисията (OLAF) или представители на държавни органи на страни, които не са членки, по-специално на органи за наказателно преследване на САЩ. В такъв случай споразумението за създаване на екип трябва да урежда въпросите, които са свързани с евентуалната отговорност на подобни представители.

(10) Съвместният екип за разследване работи на територията на държава-членка като спазва приложимото в нея право.

(11) Настоящото рамково решение не накърнява други съществуващи разпоредби или споразумения относно създаването и оперативната дейност на съвместните екипи за разследване,

ПРИЕ НАСТОЯЩОТО РАМКОВО РЕШЕНИЕ:

Член 1

Съвместни екипи за разследване

1. По взаимно споразумение компетентните органи на две или повече държави-членки могат да създадат съвместен екип за разследване с конкретна цел и за определен срок, който може да бъде продължен по взаимно съгласие, за провеждането на разследвания по наказателни дела в една или повече от държавите-членки, които създават екипа. Съставът на екипа се определя в споразумението.

По-специално съвместен екип за разследване се създава, когато:

- а) разследванията на престъпления в държава-членка изискват трудни и щателни следствени действия, свързани с други държави-членки;

б) определени държави-членки провеждат разследвания по наказателни дела, обстоятелствата по които изискват координирани съвместни действия в съответните държави-членки.

Всяка от засегнатите държави-членки може да отправи искане за създаване на съвместен екип за разследване. Екипът се създава в една от държавите-членки, в които се очаква да се провеждат разследванията.

2. В допълнение на информацията, която е посочена в съответните разпоредби на член 14 от Европейската конвенция за взаимопомощ по наказателни дела и член 37 от Договора за Бенелюкс от 27 юни 1962 г., изменен с Протокол от 11 май 1974 г., в исканията за създаване на съвместен екип за разследване се предлага неговият състав.

3. Съвместният екип за разследване работи на територията на държавите-членки, които го създават, при следните общи условия:

а) Ръководителят на екипа е представител на компетентния орган, който участва в разследвания по наказателни дела в държавата-членка, в която екипът работи. Ръководителят на екипа действа в рамките на своята компетентност по националното право.

б) Екипът осъществява дейността си в съответствие с правото на държавата-членка, в която работи. Членовете на екипа осъществяват задачите си под ръководството на лицето по буква а), като отчитат условията, които са поставени от собствените им органи, съгласно споразумението за създаване на екипа.

в) Държавите-членки, в които работи екипът, вземат необходимите организационни мерки за изпълнение на неговите задължения.

4. За целите на настоящото рамково решение членовете на съвместния екип за разследване от държави-членки, които са различни от държавата-членка, в която екипът работи, се считат за „командировани” в екипа.

5. Командираните членове на съвместния екип за разследване имат право да участват в действията по разследване, които са предприети в държавата-членка, в която се работи. Ръководителят на екипа, обаче, може да вземе друго решение в съответствие с правото на държавата-членка, в която работи екипът, при наличие на особени причини.

6. На командираните членове на съвместния екип за разследване могат, в съответствие с правото на държавата-членка, в която екипът работи, да се възложат от ръководителя на екипа определени следствени действия, ако е налице одобрение от компетентните органи на държавата-членка, в която се работи, а също и от страна на командироващата държава-членка.

7. Когато на съвместния екип за разследване се налага да проведе следствени действия в някоя от държавите-членки, които са създавали екипа, командированите в него членове от съответната държава-членка могат да поискат от своите компетентни органи да предприемат съответни действия. Посочените действия се разглеждат в съответната държава-членка съобразно условията, които биха се прилагали, ако същите бяха поискани в рамките на национално разследване.

8. Ако съвместният екип за разследване се нуждае от помощ в държава-членка, различна от създалите екипа, или в трета държава, молбата за помощ може да се отправи от компетентните органи на държавата, в която се работи, до компетентните органи на съответната друга държава в съответствие с приложимите актове или положения.

9. Всеки член на съвместния екип за разследване може, в съответствие със своето национално право и в рамките на своята компетентност, да запознава екипа, за целите на разследванията по наказателни дела, провеждани от него, с информацията на разположение в държавата-членка, която го е командировала.

10. Законно получената от член или командирован член информация, докато същият е част от съвместен екип за разследване, с която компетентните органи на съответните държави-членки не разполагат по друг начин, може да се използва за следните цели:

а) за постигане целите, за които е създаден екипът;

б) при наличие на предварително съгласие от държавата-членка, където първоначално е била събрана информацията, за разкриване, разследване и преследване на други престъпления. Подобно съгласие може да бъде отказано единствено по дела, по които използването би застрашило разследванията в съответната държава-членка и относно които тя може да откаже взаимно подпомагане;

в) за предотвратяване на непосредствена и сериозна заплаха за обществената сигурност и, при спазване на буква б), при последващо започване на разследване по наказателно дело;

г) за други цели, доколкото е налице съгласие за това между държавите-членки, създаващи екипа.

11. Настоящото рамково решение не отменя други съществуващи разпоредби или положения относно създаването или работата на съвместни екипи за разследване.

12. Доколкото позволяват правото на съответните държави-членки или разпоредбите на юридическия акт, приложим в техните отношения, могат да се предвидят възможности, по силата на които лица, които не са представители на компетентните органи на държавите-членки, създаващи съвместния екип за

разследване, да вземат участие в неговата дейност. Такива лица например могат да са представители на органи, създадени по силата на Договора. Правата, предоставени на членовете или командированите членове на екипа по силата на настоящото рамково решение, не се простират върху тези лица, освен ако съответното споразумение изрично не постанови това.

Член 2

Наказателна отговорност на служителите

По време на действията по член 1, служителите на държава-членка, различна от държавата-членка, в която се работи, се считат за служители на държавата-членка, в която се работи, що се отнася до престъпленията, извършени срещу или от тях.

Член 3

Гражданска отговорност на служителите

1. Когато в съответствие с член 1, определените от държава-членка служители действат в друга такава, първата държава-членка отговаря за вредите, причинени от тях по време на тяхната операция, в съответствие с правото на държавата-членка, на чиято територия те действат.

2. Държавата-членка, на чиято територия вредите по параграф 1 са били причинени, поправя същите при условията, приложими спрямо вредите, причинени от нейните собствени длъжностни лица.

3. Държавата-членка, чиито служители са причинили вреди на някое лице на територията на друга държава-членка, възстановява изцяло сумите, които същата е платила на пострадалите или техните правоприменници.

4. Без да се накърнява упражняването на правата ѝ спрямо трети лица и с изключение на случаите по параграф 3 всяка държава-членка се въздържа, в хипотезата по параграф 1, да иска възстановяване на средствата за обезщетение за вредите, нанесени от друга държава-членка.

Член 4

Прилагане

1. До 1 януари 2003 г. държавите-членки вземат необходимите мерки за прилагане разпоредбите на настоящото рамково решение.

2. Държавите-членки предават на генералния секретариат на Съвета и на Комисията текста на всички разпоредби, които транспонират в националното им право задълженията, установени по силата на настоящото рамково решение. До 1

юли 2004 г. въз основа на тази и друга информация Комисията представя на Съвета доклад относно действието на настоящото рамково решение. Съветът преценява доколко държавите-членки спазват същото.

Член 5

Влизане в сила

Настоящото рамково решение влиза в сила при публикуването му в Официален вестник. То преставя да действа, когато Конвенцията за взаимопомощ по наказателни дела между държавите-членки на Европейския съюз влезе в сила за всички държави-членки.

Съставено в Люксембург 13 юни 2002 година.

За Съвета:
Председател
M. Rajoy Brey